

Nr 87

Av herr Nilsson, Ferdinand, och fru Olsson, om höjning av inkomstgränsen för arbetsgivaravgift inom ATP.

(Lika lydande med motion nr 106 i Andra kammaren)

Enligt 33 § lagen om försäkring för allmän tilläggspension skall arbetsgivaren i princip betala ATP-avgift för alla hos honom anställda. Vissa undantag gäller dock. Sålunda skall arbetsgivaren icke erlägga avgift för arbetstagare, vilkens lön hos honom icke uppgått till 300 kronor för år räknat. Anledningen till denna bestämmelse har icke närmare redovisats i lagens förarbeten. I redogörelse för »De nya pensionerna», författad av E. Michanek och L. Å. Åström, som tillskrives officiös karaktär, säges emellertid:

»Det har ansetts omotiverat att ta ut arbetsgivaravgiften vid mera tillfälliga arbeten, vilka ofta utföras under sådana omständigheter, att det är svårt att avgöra, om det verkligen är fråga om anställning. Om någon genom arbete åt en och samma person tjänar mindre än 300 kronor under ett helt år, så skall ersättningen inte hänföras till inkomst av anställning. Arbetsersättningar från en och samma person, vilka sammanlagt inte uppgått till 300 kronor under ett år, räknas i stället alltid som inkomst av annat förvärvsarbete än anställning.

Till följd av 300-kronorsregeln slipper man ta ut arbetsgivaravgifter på några kronor — eller framdeles på undantagsvis högst några tiar — en gång om året av ett par hundra tusen personer, som t. ex. anlitar tillfällig hemhjälp eller hantverkare för smärre reparationsarbeten.»

Så långt den angivna kommentaren. Valet av just 300 kronor som gräns framstår som skönsmässigt. Det har icke motiverats i detta sammanhang eller såvitt man kan finna annorstädes. Även när 300-kronorsregeln kom till framstår den som liggande i underkant, och sedan dess har arbetskostnaderna både för hemhjälp och för snart sagt de allra minsta reparationer förskjutits väsentligt.

Nuvarande arbetsförhållanden gör det ofta svårt att över huvud taget erhålla sådan hjälp, i synnerhet beträffande småreparationer. Man tycker att man inte behöver ta sådana småjobb, och om man gör det, blir priset därefter.

Bestämmelser om arbetsgivaravgifter till pensioner för dylika småarbeten hör till det som vållar mest trassel både mellan parterna och för

samhället. Om arbetstagaren själv svarar för eventuell pensionsandel för sådana småinkomster, bereder det honom inte heller med nuvarande läge på arbetsmarknaden svårigheter att kompensera sig genom avrundad betalning. Då 300-kronorsregeln framstår som godtyckligt vald, blir även ett förslag om vilket högre belopp som med hänsyn till kostnadsutvecklingen och framför allt av praktiska skäl — för att komma bort från onödigt avgiftskineseri — bör sätta som ny gräns en fråga om skönsmässigt bedömande. Förslagsvis synes därvid 1 000 kr. per år och arbetsersättning hos samme arbetsgivare kunna ifrågasättas utgöra en lämplig gräns.

I överensstämmelse härmed hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära förslag om sådan ändring av Lag om försäkring för allmän tilläggspension (ATP) § 33 att den gräns för inkomst av tillfälligt arbete hos en arbetsgivare, under vilken arbetsgivaravgift inte utgår, från nu 300 kronor per år något höjes, förslagsvis till 1 000 kronor.

Stockholm den 21 januari 1964

Ferdinand Nilsson

Elvy Olsson

i Hölö